

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **JUDr. Ing. J. K.**, zast. Mgr. Hanou Novákovou, advokátkou se sídlem Zahradnická 6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretské nám. 5/101, Praha 1, proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 3. 11. 2010, čj. 119923/2010-TO, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2015, čj. 7 A 3/2011 – 45, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti

t a k t o :

Kasační stížnosti se nepřiznává odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo pro nezákonnost zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 29. 9. 2010, čj. 117302/2010-TO, a rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 3. 11. 2010, čj. 119923/2010-TO. Uvedenými rozhodnutími nebyla žalobci k jeho žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), poskytnuta informace; konkrétně žádal Oběžník pro udělování víz ze dne 22. 2. 2010, čj. 300757/2010-KKM (dále jen „oběžník“). Městský soud dále napadeným rozsudkem nařídil stěžovateli uvedenou informaci poskytnout s vyloučením telefonních a faxových čísel.

[2] V rámci kasační stížnosti stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Důvod pro přiznání odkladného účinku spatřoval stěžovatel v tom, že jeho případný úspěch v řízení o kasační stížnosti by byl nepřiznáním odkladného účinku a tedy realizací městským soudem uložené povinnosti oběžník žalobci poskytnout zcela zmařen.

[3] Žalobce vyjádřil nesouhlas s přiznáním odkladního účinku, neboť dle jeho názoru pro něj nejsou splněny zákonné podmínky.

[4] Kasační stížnost nemá podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „s. ř. s.“) odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; užije přitom přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Na základě uvedených ustanovení lze žalobě přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout

jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s veřejným zájmem. Ze zákonné úpravy tedy vyplývá, že pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je třeba prokázat nepoměr mezi újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Přiznání odkladného účinku současně nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Na úvod je vhodné poznamenat, že odkladný účinek představuje mimořádný institut, na jehož základě je možné prolomit právní účinky pravomocného rozhodnutí, které je až do doby jeho případného zrušení potřeba považovat za zákonné a věcně správné. Přiznání odkladného účinku tak bude zpravidla vyhrazeno ojedinělým případům (obdobně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2003, č. j. 7 A 115/2002 – 67, dostupné na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Institutem odkladného účinku má být docíleno toho, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu bylo možné pozastavit vykonatelnost či jiné právní následky přezkoumávaného správního rozhodnutí. V určitých případech tak mohou být důsledky správního rozhodování suspendovány. Nemůže se však jednat o jakoukoli či běžnou újmu, ale o újmu, která nabývá určité míry intenzity a výjimečnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 – 96).

[6] Napadeným rozsudkem městského soudu byla stěžovateli uložena povinnost poskytnout žalobci požadované informace. Stěžovatel je povinen uloženou povinnost respektovat, požádal proto o přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že v případě nepřiznání odkladného účinku bude povinen oběžník žalobci poskytnout a případný úspěch v řízení o kasační stížnosti pak již bude spíše „akademického“ rázu.

[7] V daném případě je však nezbytné zkoumat, zda by okamžité splnění povinnosti uložené městským soudem znamenalo pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než která by mohla přiznáním odkladného účinku vzniknout žalobci. Stěžovatel takovou újmu netvrdil. Újma spatřovaná stěžovatelem představuje pouze respektování závazného právního názoru městského soudu. Tedy běžný důsledek rozhodovací činnosti soudu. Není přitom zřejmé, jakou jinou nepoměrně větší újmu by realizace uložené povinnosti pro stěžovatele znamenala. Pokud by Nejvyšší správní soud přisvědčil návrhu stěžovatele, znamenalo by to v důsledku, že odkladný účinek musí být k návrhu přiznán kasačním stížnostem žalovaných ve všech případech, kdy bylo rozhodnutí žalovaného coby povinného subjektu ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím soudem zrušeno a byla mu uložena povinnost informaci poskytnout. Takový přístup ovšem nekoresponduje s mimořádným charakterem odkladného účinku, který by měl být přiznán pouze v ojedinělých případech popsanych výše.

[8] Nejvyšší správní soud na základě uvedených skutečností dospěl k závěru, že stěžovatel netvrdil ani neprokázal důvody, na jejichž základě by jeho kasační stížnosti mohl být přiznán odkladný účinek ve smyslu ustanovení § 73 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku nevyhověl.

pokračování

[9] Na závěr zdejší soud podotýká, že tímto rozhodnutím nikterak nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu